

DE HISTORICUS ALS SPELBREKER

In dit nummer weer een gevarieerd aanbod. Een beeldanalyse van de propagandafilm *Dagblad Vooruit* van Paul-Gustave Van Hecke, een bijdrage over de houding van Edward Anseele in de Vlaamse kwestie tijdens WO I en enkele interessante historische kanttekeningen bij het heel actuele transferdebat in België.

Voorts de voorstelling van een proefschrift over de Vlaamse wooncultuur tijdens het interbellum, het verhaal achter het verloren gewaande schilderij van Jan De Ridder, een greep uit de West-Vlaamse syndicale archieven, een geestige *Petite Histoire* over een plan uit de jaren 1930 om 850 km 'autostrades in de lucht' te bouwen, de 75e verjaardag van het AMVC-Letterenhuis – *il faut le faire* – en enkele recensies.

In het besef dat onze opdracht als Instituut voor Sociale Geschiedenis relatief is én zinvol. Niet alleen wegens de bronnen die we onverdroten verzamelen en verwerken, maar ook om de inzichten die we, onder meer via dit tijdschrift, brengen. Niet dat we onze rol daarin overschatten. Olivier Boehme verwoordt het raak in zijn bijdrage: *“Er zijn niet veel historici meer te vinden die geloven dat ze met hun onderzoeksresultaten ook maar richtinggevend kunnen zijn – zo ze dat al willen – voor actuele maatschappelijke debatten. Wel kunnen ze het lang niet evidente karakter van de schijnbaar klare en op realiteit gestoelde concepten, waarmee bij het spreken over tal van maatschappelijke thema’s voortdurend wordt gegoocheld, aantonen.”* En hij besluit: *“De historicus is de spelbreker van dienst die al te comfortabele duidelijkheid aan diggelen slaat.”*

Alleen, voor die inzichten steunen we vooral op de academische wereld. En academici focussen steeds meer op A1-tijdschriften, want artikels in die hoogstaande wetenschappelijke bladen gelden als hét belangrijkste criterium om een carrière uit te bouwen binnen de universiteit. Vermits er in België slechts één A1-tijdschrift voor geschiedenis bestaat (namelijk het Belgisch Tijdschrift voor Filologie en Geschiedenis), publiceren meer en meer Belgische historici in buitenlandse tijdschriften.

Dat zij zich internationaal profileren in deze geglobaliseerde wereld is evident en lovenswaardig, en het is ook niet zo dat wij op droog brood zitten. De scripties van jonge afgestudeerden bieden verrassende en boeiende invalshoeken en voor de andere rubrieken hebben we meer dan stof genoeg. Maar ons leespubliek is zeker ook geïnteresseerd in de bevindingen van ervaren onderzoekers.

Om een beroemd confrater te parafraseren, weliswaar in een andere context: historici moeten Vlaming zijn om wereldburger te worden.

Paule Verbruggen